Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Tredje Afdeling)

2. februar 2012 *

»Appel — dumping — forordning (EF) nr. 1472/2006 — import af visse typer af fodtøj med overdel af læder med oprindelse i Folkerepublikken Kina og Vietnam — forordning (EF) nr. 384/96 — artikel 2, stk. 7, artikel 9, stk. 5, og artikel 17, stk. 3 — status som virksomhed, der opererer under markedsøkonomiske vilkår — individuel behandling — stikprøver«

I sag C-249/10 P,

angående appel i henhold til artikel 56 i statutten for Den Europæiske Unions Domstol, iværksat den 18. maj 2010,

Brosmann Footwear (HK) Ltd, Kowloon (Kina)

Seasonable Footwear (Zhongshan) Ltd, Zhongshan (Kina)

Lung Pao Footwear (Guangzhou) Ltd, Guangzhou (Kina)

Risen Footwear (HK) Co. Ltd, Kowloon,

ved avocats L. Ruessmann, A. Willems, S. De Knop og C. Dackö,

appellanter,

de øvrige parter i appelsagen:

Rådet for Den Europæiske Union ved J.-P. Hix og R. Szostak, som befuldmægtigede, bistået af Rechtsanwalt G. Berrisch og barrister N. Chesaites,

sagsøgt i første instans,

Europa-Kommissionen ved T. Scharf og H. van Vliet, som befuldmægtigede,

Confédération européenne de l'industrie de la chaussure (CEC),

intervenienter i første instans,

har

DOMSTOLEN (Tredje Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, K. Lenaerts, og dommerne J. Malenovský, R. Silva de Lapuerta, G. Arestis (refererende dommer) og D. Šváby,

* Processprog: engelsk.

generaladvokat: P. Mengozzi

justitssekretær: fuldmægtig C. Strömholm,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 25. maj 2011,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 6. september 2011,

afsagt følgende

Dom

1 I appelskriftet har Brosmann Footwear (HK) Ltd (herefter »Brosmann«), Seasonable Footwear (Zhongshan) Ltd, Lung Pao Footwear (Guangzhou) Ltd (herefter »Lung Pao«) og Risen Footwear (HK) Co. Ltd nedlagt påstand om, at Domstolen ophæver den dom, der blev afsagt af Den Europæiske Unions Ret den 4. marts 2010, Brosmann Footwear (HK) m.fl. mod Rådet (sag T-401/06, Sml. II, s. 671, herefter »den appellerede dom«), hvormed Retten afviste appellanternes påstand om delvis annullation af Rådets forordning (EF) nr. 1472/2006 af 5. oktober 2006 om indførelse af en endelig antidumpingtold og endelig opkrævning af den midlertidige told på importen af visse typer af fodtøj med overdel af læder med oprindelse i Folkerepublikken Kina og Vietnam (EUT L 275, s. 1, herefter »den anfægtede forordning«).

Retsforskrifter

2 Den Europæiske Unions anvendelse af antidumpingforanstaltninger reguleres af bestemmelserne i Rådets forordning (EF) nr. 384/96 af 22. december 1995 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EFT 1996 L 56, s. 1), som ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 461/2004 af 8. marts 2004 (EUT L 77, s. 12, herefter »grundforordningen«).

3 Hvad angår betingelserne for tildeling af status som virksomhed, der opererer under markedsøkonomiske vilkår, fastsætter grundforordningens artikel 2, stk. 7, følgende:

»7.

a) Ved indførsel fra lande uden markedsøkonomi […] fastsættes den normale værdi på grundlag af prisen eller den beregnede værdi i et tredjeland med markedsøkonomi eller prisen ved salg fra et sådant tredjeland til andre lande, herunder Fællesskabet, eller, hvis dette ikke er muligt, på ethvert andet rimeligt grundlag, herunder den pris, der faktisk er betalt eller skal betales i Fællesskabet for samme vare, om nødvendigt justeret for at indregne en rimelig fortjenstmargen.

Et egnet tredjeland med markedsøkonomi udvælges på en ikke urimelig måde under skyldig hensyntagen til alle pålidelige oplysninger, der er fremlagt på tidspunktet for udvælgelsen. Der tages også hensyn til tidsfrister, og er det relevant, anvendes et tredjeland med markedsøkonomi, som er omfattet af samme undersøgelse.

Umiddelbart efter iværksættelsen af undersøgelsen underrettes parterne i undersøgelsen om det påtænkte tredjeland med markedsøkonomi, og de indrømmes en frist på ti dage til at fremsætte bemærkninger.

b) I forbindelse med antidumpingundersøgelser vedrørende indførsel fra Folkerepublikken Kina [...] fastsættes den normale værdi i overensstemmelse med stk. 1-6, hvis det på grundlag af velbegrundede krav herom fra én eller flere producenter, der er omfattet af undersøgelsen, [...] er

påvist, at de markedsøkonomiske principper er fremherskende for denne producent eller disse producenter med hensyn til fremstilling og salg af den berørte samme vare. Hvis dette ikke er tilfældet, finder reglerne i litra a) anvendelse.

c) Et krav i henhold til litra b) skal fremsættes skriftligt og indeholde tilstrækkelige beviser for, at producenten driver virksomhed under markedsøkonomiske vilkår, dvs. at

— virksomhedernes beslutninger om priser og omkostninger, herunder rå- og hjælpestoffer, teknologi, arbejdskraft, produktion og investeringer, skal træffes som reaktion på markedssignaler, der afspejler udbuds- og efterspørgselsforholdene, og uden nogen omfattende statslig indgriben; i den sammenhæng skal udgifterne til de vigtigste inputs i alt væsentligt afspejle markedsværdierne

— virksomhederne skal benytte ét klart sæt grundlæggende regnskabsforskrifter, som er i overensstemmelse med passende kontrollerede internationale regnskabsstandarder og anvendes til alle formål

— virksomhedernes produktionsomkostninger og økonomiske situation må ikke gøres til genstand for væsentlige fordrejninger, der er overført fra det tidligere ikke-markedsøkonomiske system, navnlig for så vidt angår nedskrivning af aktiver, andre afskrivninger, kompensations- eller byttehandel og betaling via gældskompensation

— de pågældende virksomheder skal sikres ved rimelig anvendelse af egnede love om konkurs og ejerforhold, der giver retlig sikkerhed og stabilitet i forbindelse med driften af virksomheder,

og

— valutaomregninger skal finde sted til markedskurs.

Det skal efter høring af det rådgivende udvalg, og efter at den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet har haft lejlighed til at udtale sig, afgøres om producenten opfylder ovennævnte kriterier inden tre måneder efter iværksættelsen af undersøgelsen. Denne afgørelse er gyldig i hele undersøgelsesperioden.«

4 Grundforordningens artikel 3 har overskriften »Konstatering af skade« og bestemmer i stk. 1, 2 og 7 følgende:

»1. I denne forordning forstås ved »skade«, når ikke andet er bestemt, væsentlig skade for en erhvervsgren i Fællesskabet, trussel om væsentlig skade for en erhvervsgren i Fællesskabet eller væsentlig forsinkelse i forbindelse med oprettelsen af en sådan erhvervsgren; »skade« fortolkes i overensstemmelse med denne artikel.

2. En konstatering af, om der foreligger skade, baseres på positivt bevismateriale og indebærer en objektiv undersøgelse både af a) omfanget af dumpingimporten og dennes indvirkning på prisen på samme vare på markedet i Fællesskabet, og b) denne indførsels følgevirkninger for den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet.

[...]

7. Der foretages også en undersøgelse af andre kendte faktorer end dumpingimporten, som samtidig skader den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet, for at sikre, at skade, der forvoldes af sådanne andre faktorer, ikke tilskrives dumpingimporten i henhold til stk. 6. Faktorer, der kan tages hensyn til i den forbindelse, indbefatter bl.a. mængde og priser for så vidt angår importvarer, som ikke sælges til

dumpingpriser, nedgang i efterspørgslen eller ændringer i forbrugsmønstret, restriktiv handelspraksis og konkurrence mellem producenter i tredjelande og producenter i Fællesskabet, den teknologiske udvikling samt EF-erhvervsgrenens eksportresultater og produktivitet.«

5 Hvad angår betingelserne for at indlede en antidumpingundersøgelse foreskriver grundforordningens artikel 5, stk. 2-4:

»2. En klage i henhold til stk. 1 skal indeholde beviser for dumping, skade og en årsagssammenhæng mellem den påståede dumpingimport og den påståede skade. [...]

[...]

3. Kommissionen undersøger i det omfang, det er muligt, at oplysningerne i klagen er korrekte og så fyldestgørende, at det kan fastslås, at der foreligger tilstrækkeligt bevismateriale til at begrunde indledningen af en undersøgelse.

4. Der indledes ikke en undersøgelse i medfør af stk. 1, medmindre det på grundlag af en undersøgelse af, i hvor høj grad der blandt producenterne i Fællesskabet af samme vare er givet udtryk for tilslutning til eller opposition mod klagen, er fastslået, at klagen er indgivet af eller på vegne af den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet. Klagen anses for at være indgivet »af eller på vegne af en erhvervsgren i Fællesskabet«, hvis den har tilslutning fra de producenter i Fællesskabet, hvis samlede produktion udgør mere end 50% af den samlede produktion af samme vare fremstillet af den del af den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet, som enten giver udtryk for tilslutning til eller modstand imod klagen. Der indledes dog ikke en undersøgelse, når de producenter i Fællesskabet, der udtrykkeligt giver deres tilslutning til klagen, tegner sig for mindre end 25% af den samlede produktion af samme vare fremstillet af den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet.«

6 Grundforordningens artikel 9, stk. 5 og 6, bestemmer følgende:

»5. Antidumpingtold pålægges i hvert enkelt tilfælde med en passende sats uden forskelsbehandling for al indførsel af den pågældende vare, for hvilken der er konstateret dumping og deraf følgende skade, med undtagelse af indførsel fra leverandører, der i henhold til bestemmelserne i denne forordning har afgivet pristilsagn, som er blevet godtaget. I forordningen om indførelse af tolden anføres tolden for hver enkelt leverandør, eller, hvis dette ikke er praktisk muligt og i almindelighed, hvor artikel 2, stk. 7, litra a), finder anvendelse, det pågældende leverandørland.

Hvor artikel 2, stk. 7, litra a), finder anvendelse, skal en individuel told imidlertid anføres for de eksportører, som på grundlag af behørigt dokumenterede påstande kan påvise

a) at eksportører, som er helt eller delvist udenlandsk ejede selskaber eller joint ventures, frit kan tilbageføre kapital og fortjeneste

b) at eksportpriser og -mængder og salgsbetingelser fastsættes frit

c) at størstedelen af aktierne tilhører private; statslige tjenestemænd i bestyrelsen eller i ledende managementstillinger skal være i klart mindretal, eller det skal påvises, at selskabet er tilstrækkelig uafhængigt af statslig indgriben

d) at valutaomregninger foretages til markedskursen, og

e) at statens indgriben ikke er af en sådan art, at der er mulighed for omgåelse af foranstaltningerne, hvis der fastsættes forskellige toldsatser for individuelle eksportører.

6. Når Kommissionen har begrænset sin undersøgelse i overensstemmelse med artikel 17, må antidumpingtold, der pålægges indførslen fra eksportører eller producenter, som har givet sig til kende i henhold til artikel 17, men som ikke er omfattet af undersøgelsen, ikke overstige den vejede gennemsnitlige dumpingmargen, der er fastsat for parterne i stikprøven. [...] For indførsel fra eksportører eller producenter, der indrømmes individuel behandling som omhandlet i artikel 17, anvendes individuelle toldsatser.«

7 Hvad angår teknikken med anvendelse af stikprøver foreskriver grundforordningens artikel 17, stk. 1 og 3:

»1. I tilfælde, hvor antallet af klagere, eksportører, importører, varetyper eller transaktioner er stort, kan undersøgelsen begrænses til at omfatte et rimeligt antal parter, varer eller transaktioner ved anvendelse af statistisk gyldige stikprøver baseret på oplysninger, der foreligger på tidspunktet for udvælgelsen, eller til den største producerede, solgte eller eksporterede mængde, der kan anses for repræsentativ, og som med rimelighed kan undersøges inden for den tid, der er til rådighed.

[...]

3. I de tilfælde, hvor undersøgelsen er blevet begrænset i henhold til denne artikel, beregnes der alligevel en individuel dumpingmargen for eksportører eller producenter, der ikke er udvalgt i første omgang, og som indgiver de nødvendige oplysninger inden for de frister, der er fastsat i denne forordning, medmindre antallet af eksportører eller producenter er så stort, at en individuel undersøgelse vil være urimeligt byrdefuld og hindre en rettidig afslutning af undersøgelsen.«

8 Grundforordningens artikel 18, stk. 3 og 4, har følgende ordlyd:

»3. Selv om de oplysninger, som en berørt part indgiver, ikke er fyldestgørende i enhver henseende, bør der ikke ses bort fra dem, forudsat at eventuelle mangler ikke giver anledning til urimelige vanskeligheder i arbejdet med at nå til rimeligt nøjagtige resultater, at oplysningerne indgives på korrekt vis og rettidigt, at de kan efterprøves, og den pågældende part har handlet efter bedste evne.

4. Hvis beviser eller oplysninger ikke godtages, bør den part, der indgiver dem, omgående underrettes om årsagerne hertil, og der bør gives den pågældende lejlighed til at afgive yderligere forklaringer inden for den fastsatte frist. Anses forklaringerne ikke for tilfredsstillende, skal årsagerne til afvisningen af sådanne beviser eller oplysninger meddeles i offentliggjorte undersøgelsesresultater.«

Sagens faktiske omstændigheder

9 Sagens faktiske omstændigheder blev opsummeret af Retten i den appellerede doms præmis 10-42 således:

»10 [Appellanterne] er selskaber, som fremstiller og eksporterer fodtøj og er hjemmehørende i Kina.

11 Import af fodtøj fra Kina, der henhører under visse klasser i den kombinerede nomenklatur, var underlagt et kvantitativt kontingent, som ophørte den 1. januar 2005.

12 Efter en klage indgivet den 30. maj 2005 af Confédération européenne de l'industrie de la chaussure [herefter »CEC«] indledte Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber en antidumpingprocedure vedrørende [importen af visse former for] fodtøj med overdel af læder med oprindelse i Folkerepublikken Kina og Vietnam. Meddelelsen om indledning af denne procedure blev offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende* af 7. juli 2005 (EUT C 166, s. 14, herefter »indledningsmeddelelsen«).

13 Under hensyn til det betydelige antal berørte parter blev det i indledningsmeddelelsens punkt 5.1, litra a), bestemt at anvende stikprøvekontroller i henhold til grundforordningens artikel 17.

14 [Appellanterne] kontaktede Kommissionen ved den 25. og 26. juli 2005 at meddele den de oplysninger, der krævedes i henhold til indledningsmeddelelsens punkt 5.1, litra a), nr. i), og punkt 5.1, litra e), for at indgå i stikprøven af de eksporterende producenter, som institutionen ville foretage i henhold til grundforordningens artikel 17, og for at få tildelt [status som virksomhed, der opererer under markedsøkonomiske vilkår] eller i mangel heraf at blive behandlet individuelt […].

15 Den 23. marts 2006 vedtog Kommissionen forordning (EF) nr. 553/2006 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af visse former for fodtøj med overdel af læder med oprindelse i Folkerepublikken Kina og Vietnam (EUT L 98, s. 3, herefter »den midlertidige forordning«).

16 I henhold til niende betragtning til den midlertidige forordning omfattede undersøgelsen af dumping og skade perioden fra den 1. april 2004 til den 31. marts 2005 (herefter »undersøgelsesperioden«). Undersøgelsen af forhold af relevans for vurderingen af spørgsmålet om skade omfattede perioden fra den 1. januar 2001 til den 31. marts 2005 (herefter »den omhandlede periode«).

17 Da det var nødvendigt at fastsætte en normal værdi hvad angår varer fra eksporterende producenter i Kina og Vietnam, som måske ikke ville blive indrømmet [status som virksomhed, der opererer under markedsøkonomiske vilkår], blev der med henblik på fastsættelse af en normal værdi på grundlag af oplysningerne fra et referenceland, i dette tilfælde Den Føderative Republik Brasilien, aflagt kontrolbesøg hos tre brasilianske virksomheder (ottende betragtning til den midlertidige forordning).

18 Hvad angår den omhandlede vare fremgår det af 10., 11., 40. og 41. betragtning til den midlertidige forordning, at den hovedsageligt omfatter sandaler, støvler, hverdagssko (urban footwear) og selskabssko (city shoes), der alle fremstilles med en overdel af læder eller kunstlæder. Det ses endvidere af 12.-31. betragtning til den midlertidige forordning, at Kommissionen ved varedefinitionen har udeladt højteknologiske sportssko (Special Technology Athletic Footwear, herefter »STAF-fodtøj«), og at den har inkluderet børnefodtøj. I henhold til 38. betragtning til den midlertidige forordning forbliver de grundlæggende karakteristika, anvendelsesformål og forbrugernes opfattelse stort set de samme for alt fodtøj med overdel af læder, selv om de omfatter en bred vifte af stilarter og typer. Således er alle forskellige stilarter og typer fodtøj i henhold til 39. betragtning til forordningen i direkte indbyrdes konkurrence, og i et meget stort omfang er de substituerbare.

19 Kommissionen har således i 52. betragtning til den midlertidige forordning konkluderet, at alle typer fodtøj med overdel af læder eller kunstlæder, som fremstilles og sælges i de omhandlede lande samt i Brasilien, og det fodtøj, der fremstilles og sælges af EF-erhvervsgrenen på EF-markedet, svarer til dem, der eksporteres til Fællesskabet fra de omhandlede lande.

20 Kommissionen har som led i konstateringen af dumping haft adgang til stikprøvekontroller. I henhold til 55. betragtning til den midlertidige forordning har 154 af de kinesiske eksporterende producenter, der meldte sig for at deltage i stikprøverne, eksporteret til Fællesskabet i undersøgelsesperioden. I henhold til samme betragtning er disse selskaber blevet betragtet som samarbejdsvillige og taget i betragtning ved udvælgelsen af stikprøven.

21 Det fremgår af 57. betragtning til den midlertidige forordning, at Kommissionen endelig foretog stikprøver hos 13 kinesiske eksporterende producenter, som repræsenterede over 20% af den kinesiske eksportmængde til Fællesskabet. Det fremgår af 59. betragtning til samme forordning, at

de kriterier, der blev taget hensyn til ved den pågældende udvælgelse, for det første var den eksporterende producents størrelse på grundlag af eksportmængden til Fællesskabet og for det andet på grundlag af salgsmængden på hjemmemarkedet. Hvad angår det sidste kriterium har Kommissionen i 60. betragtning til den midlertidige forordning anført, at oplysningerne om salget på hjemmemarkedet øgede stikprøvens repræsentativitet ved at bringe oplysninger om priser og omkostninger i forbindelse med produktion og salg af den omhandlede vare på hjemmemarkederne. Det ses af 61. betragtning til den midlertidige forordning, at de udvalgte kinesiske selskaber i stikprøven repræsenterede henholdsvis 25% af eksportmængden til Fællesskabet og 42% af salget på hjemmemarkedet af de samarbejdsvillige producenter i undersøgelsen. Det fremgår af samme betragtning, at udelukkelsen af STAF-fodtøj ikke i nævneværdig grad påvirkede stikprøvernes repræsentativitet.

22 I henhold til 62. betragtning til den midlertidige forordning blev de samarbejdsvillige eksporterende producenter, der ikke indgik i stikprøven, underrettet om, at en eventuel antidumpingtold på deres eksporterede varer ville blive beregnet i overensstemmelse med grundforordningens artikel 9, stk. 6. Hvad angår disse eksporterende producenters anmodninger med henblik på beregning af en individuel dumpingmargen i henhold til grundforordningens artikel 9, stk. 6, og artikel 17, stk. 3, har Kommissionen i 64. betragtning til den midlertidige forordning fundet, at en individuel undersøgelse af disse ville være unødigt byrdefuldt og have forhindret, at undersøgelsen blev afsluttet rettidigt. Under disse omstændigheder er disse producenters antidumpingmargen blevet beregnet på grundlag af det vejede gennemsnit af dumpingmargenerne for de virksomheder, der indgik i stikprøven (135. og 143. betragtning til den midlertidige forordning).

23 Et af de 13 selskaber, der oprindeligt indgik i stikprøven, besvarede ikke det antidumpingspørgeskema, som Kommissionen havde tilsendt det (63. betragtning til den midlertidige forordning).

24 Hvad angår definitionen af EF-erhvervsgrenen har Kommissionen i 150. betragtning til den anfægtede beslutning bemærket, at klagerne stod for 42% af den samlede EF-produktion af den omhandlede vare. Det fremgår af 65. og 151. betragtning til den [midlertidige] forordning, at Kommissionen har udvalgt en stikprøve på 10 producenter på grundlag af disses [produktionsmængde] og [geografiske placering]. Producenterne, som indgik i stikprøven, repræsenterede 10% af klagernes produktion. Det blev således fastslået, at de 814 EF-producenter, i hvis navn klagen var indgivet, udgjorde »EF-erhvervsgrenen« i henhold til grundforordningens artikel 5, stk. 4 (152. betragtning til den midlertidige forordning).

25 Hvad angår navnene på de EF-producenter, der indgik i stikprøven, har Kommissionen bemærket, at visse inden for Fællesskabet havde kunder, som ligeledes købte varer i Kina og Vietnam, og [som således] havde en direkte fordel af denne import. Disse producenter er derfor i »en følsom position«, eftersom visse af deres kunder kunne tage det ilde op, at de indgiver eller støtter en klage over en påstået skadelig dumping. Disse producenter var derfor af den opfattelse, at de risikerede en »negativ reaktion« fra visse af deres kunder, f.eks. endda afbrydelse af deres forretningsforbindelser. Kommissionen imødekom derfor anmodningen om fortrolighed fra selskaberne, der indgik i stikprøven, hvad angår udbredelsen af deres navn (ottende betragtning til den midlertidige forordning).

26 Hvad angår det niveau, de midlertidige antidumpingforanstaltninger skulle udgøre for at fjerne skaden, har Kommissionen i 284. betragtning til den midlertidige forordning præciseret, at en fortjenstmargen på 2% af omsætningen kunne anses for et passende niveau, som EF-erhvervsgrenen kunne forvente at opnå, hvis der ikke forelå skadevoldende dumping. Dette svarer ifølge den nævnte betragtning til den højeste fortjenstmargen opnået af EF-erhvervsgrenen i undersøgelsesperioden og navnlig i 2002, da de omhandlede landes markedsandele var forholdsvis begrænsede i forhold til de andele, de tegnede sig for i undersøgelsesperioden.

27 Ved skrivelser af 7. og 12. april 2006 tilsendte Kommissionen i medfør af grundforordningens artikel 14, stk. 2, og artikel 20, stk. 1, [appellanterne] henholdsvis en kopi af den midlertidige forordning og et dokument med oplysning om de væsentligste faktiske omstændigheder og overvejelser, der lå til grund for indførelsen af den midlertidige told (herefter »den foreløbige underretningsskrivelse«). Kommissionen opfordrede [appellanterne] til at fremsende eventuelle bemærkninger til disse dokumenter inden den 8. maj 2006.

28 Ved skrivelser af 8. maj 2006 fremsendte to af [appellanterne], Brosmann [...] og Lung Pao [...], deres bemærkninger til den midlertidige forordning og den midlertidige underretningsskrivelse til Kommissionen.

29 Den 2. juni 2006 afholdtes et møde mellem Lung Pao og Kommissionen i sidstnævntes kontorer.

30 Ved telefax af 8. juli 2006 tilsendte Kommissionen i henhold til grundforordningens artikel 20, stk. 2-4, [appellanterne] en endelig underretningsskrivelse vedrørende de væsentligste faktiske omstændigheder og overvejelser, der lå til grund for indførelsen af en endelig antidumpingtold. Kommissionen opfordrede [appellanterne] til at fremsende eventuelle bemærkninger til den endelige underretningsskrivelse inden den 17. juli 2006.

31 Ved skrivelse af 28. juli 2006 tilsendte Kommissionen [appellanterne] en supplerende endelig underretningsskrivelse.

32 Ved skrivelser af 27. juli og 2. august 2006 fremsendte tre af [appellanterne], Brosmann, Seasonable Footwear (Zhongshan) [Ltd] og Lung Pao samt Novi Footwear (Far East) Pte Ltd, deres bemærkninger til den endelige underretningsskrivelse og den supplerende endelige underretningsskrivelse til Kommissionen. Ved skrivelse af 7. august 2006 fremsendte den sidste [appellant], Risen Footwear (HK) Co. [Ltd], sine bemærkninger til den supplerende endelige underretningsskrivelse til Kommissionen.

33 Den 5. oktober 2006 vedtog Rådet for Den Europæiske Union [den anfægtede forordning]. I henhold til [denne] forordning har Rådet indført en endelig antidumpingtold på import af fodtøj med overdel af læder eller kunstlæder undtaget sportsfodtøj, STAF-fodtøj, tøfler og andet hjemmefodtøj og fodtøj med beskyttelseståkappe med oprindelse i Kina, som henhører under flere klasser i den kombinerede nomenklatur (den anfægtede forordnings artikel 1). Den endelige antidumpingtoldsats, der beregnes på grundlag af nettoprisen frit leveret ved Fællesskabets grænse, er for fodtøj fra [appellanternes] produktion fastsat til 16,5%. I henhold til den anfægtede forordnings artikel 3 gjaldt denne for en periode på to år.

34 Hvad angår den omhandlede vare har Rådet bekræftet Kommissionens skøn (jf. præmis 18 ovenfor), hvorefter STAF-fodtøj skulle udelukkes fra definitionen heraf, hvorimod børnefodtøj skulle være omfattet heraf (19. og 25. betragtning til den anfægtede forordning). Derimod har Rådet afslået anmodningerne om at udelukke seks typer fodtøj fra definitionen heraf, herunder fodtøj med patenteret teknologi. Rådet har i forhold til denne type fodtøj bemærket, at en patenteret teknologi ikke i sig selv i væsentlig grad ændrer ved, at der er tale om fodtøj til almindelig brug. Skoene konkurrerer således fortsat med EF-produktionen af den omhandlede vare (37. betragtning til den anfægtede forordning).

35 Hvad angår stikprøvens repræsentativitet af kinesiske producenter har Rådet i 44. betragtning til den anfægtede forordning understreget, at de virksomheder, der indgik heri, udgjorde mere end 12% af eksporten til Fællesskabet fra producenter, der havde samarbejdet. Eftersom grundforordningens artikel 17 ikke fastsætter en tærskel for repræsentativitetsniveauet, er den fastsatte stikprøve repræsentativ i henhold til denne bestemmelse.

36 Rådet har ligeledes i 46. betragtning til den anfægtede forordning præciseret, at den anvendte metode tilsigtede at sikre den størst mulige repræsentativitet for stikprøverne og at medtage nogle virksomheder med et repræsentativt salg på hjemmemarkedet i den største repræsentative eksportmængde, som det var muligt at undersøge.

37 Hvad angår stikprøven af EF-producenterne har Rådet i 53.-59. betragtning til den anfægtede forordning afvist alle de klagepunkter, der rejste tvivl om dens repræsentativitet, og følgelig bekræftet Kommissionens vurderinger i den midlertidige forordning (jf. præmis 24 ovenfor).

38 Rådet har viet 60.-65. betragtning til den anfægtede forordning til spørgsmålene om flere selskabers anmodninger om tildeling af [status som virksomhed, der opererer under markedsøkonomiske vilkår], som Kommissionen ikke har taget stilling til.

39 I henhold til disse betragtninger udgør den omstændighed, at Kommissionen ikke individuelt har besvaret de anmodninger, den var forelagt i den henseende, ikke en tilsidesættelse af grundforordningen. Dette er derimod i overensstemmelse med grundforordningens artikel 17. Stikprøvemetoden fastsat i nævnte artikel finder ligeledes anvendelse, når et stort antal af de berørte selskaber anmoder om enten [markedsøkonomisk behandling] eller [individuel behandling]. I denne sag gav det usædvanligt store antal anmodninger fra de berørte selskaber ikke myndigheden andre muligheder end udelukkende at undersøge de anmodninger, der kom fra selskaber omfattet af stikprøvekontrollen, for at forene de krav, der følger af en så individualiseret vurdering af sagsakterne som muligt inden for de obligatoriske frister. Dette medførte, at der på alle selskaber, som ikke var omfattet af stikprøverne, anvendtes den vejede gennemsnitlige dumpingmargen for virksomhederne omfattet af stikprøven. Det følger heraf, at klagepunkterne fremsat under den administrative procedure, hvorefter beregningen af dumpingen ikke er repræsentativ, heller ikke kan tages til følge.

40 Disse betragtninger gælder ligeledes for anmodningerne om tildeling af [individuel behandling].

41 Hvad angår definitionen af EF-erhvervsgrenen har Rådet i 157. betragtning til den anfægtede forordning fremhævet, at alle klagerne samarbejdede ved undersøgelsen. Der blev kun udsendt fuldstændige spørgeskemaer om skaden til EF-producenterne i stikprøven, hvilket følger af selve stikprøveudtagningens natur (158. betragtning til den anfægtede forordning).

42 Hvad angår niveauet for de endelige antidumpingforanstaltninger har Rådet i 292. betragtning til den anfægtede forordning henvist til oplysninger fra EF-erhvervsgrenen efter indførelsen af den midlertidige told, som viste, at en fortjenstmargen på 2%, der var fastsat i den midlertidige forordning (jf. præmis 26 ovenfor), skulle genundersøges. Rådet har på baggrund heraf fastsat denne fortjenstmargen til 6% af EF-erhvervsgrenens omsætning, hvorved det har præciseret, at denne havde opnået en sådan fortjenstmargen på fodtøj, der ikke er udsat for væsentlig skadevoldende dumping.«

Sagen for Retten og den appellerede dom

10 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 28. december 2006 anlagde appellanterne sag ved Retten med påstand om annullation af den anfægtede beslutning. Ved begæring indleveret til Rettens Justitskontor den 26. marts 2007 anmodede Kommissionen om tilladelse til at intervenere i sagen til støtte for Rådets påstande. Ved begæring indleveret til Rettens Justitskontor den 5. april 2007 anmodede CEC ligeledes om tilladelse til at intervenere i sagen til støtte for Rådets påstande. Ved kendelse af 2. august 2007 gav formanden for Rettens Anden Afdeling tilladelse til, at Kommissionen og CEC kunne intervenere.

11 Appellanterne havde fremsat otte anbringender til støtte for søgsmålet:

— Der var sket en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra b), og artikel 9, stk. 5, samt af ligebehandlingsprincippet og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning.

— Der var sket en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), og artikel 18 samt af appellanternes ret til forsvar.

— Der var anlagt et åbenbart urigtigt skøn og sket en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 5, stk. 4.

— Der var anlagt et åbenbart urigtigt skøn samt sket en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 1, stk. 4, samt artikel 2 og 3.

— Der var anlagt et åbenbart urigtigt skøn samt sket en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 17 og artikel 253 EF.

— Der var anlagt et åbenbart urigtigt skøn samt sket en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 3, stk. 2, og artikel 253 EF.

— Der var anlagt et åbenbart urigtigt skøn og sket en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 3, stk. 2.

— Der var anlagt et åbenbart urigtigt skøn og sket en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 9, stk. 4.

12 Retten forkastede de to første anbringender, idet den i den appellerede doms præmis 77 og 78 fastslog, at grundforordningen, såfremt der anvendes stikprøver, ikke tildeler de operatører, der ikke indgik i stikprøven, en ubetinget ret til at få beregnet en individuel dumpingmargen. Accepten af en sådan anmodning afhænger ifølge Retten af Kommissionens beslutning vedrørende anvendelse af grundforordningens artikel 17, stk. 3. Retten fandt, at Kommissionen ikke var forpligtet til at undersøge anmodninger om markedsøkonomisk behandling eller individuel behandling fra operatører, der ikke indgik i stikprøven, når den som led i anvendelsen af grundforordningens artikel 17, stk. 3, havde fastslået, at beregningen af individuelle dumpingmargener gjorde dens opgave unødigt byrdefuld eller forhindrede undersøgelsen i at blive afsluttet rettidigt, eftersom tildelingen af status som virksomhed, der opererer under markedsøkonomiske vilkår, eller individuel behandling i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra b), udelukkende tjener til at fastsætte metoden til beregning af den normale værdi med henblik på at beregne disse margener. Retten fastslog i dommens præmis 92, at eftersom Kommissionen ikke havde begået en fejl ved at undlade at undersøge appellanternes anmodninger om markedsøkonomisk behandling eller individuel behandling, kunne appellanterne ikke med retsvirkning gøre gældende, at fristen på tre måneder fastsat i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), var overskredet, idet denne frist vedrørte tilfælde, hvor Kommissionen var forpligtet til at undersøge disse anmodninger.

13 Hvad angår tredje anbringende forkastede Retten det, idet den i den appellerede doms præmis 112 fastslog, at EF-producenternes erklæring om, at de støttede klagen, var tilstrækkelig til at godtgøre en støtte til klagen i henhold til grundforordningens artikel 5, stk. 4. Retten fastslog endvidere i dommens præmis 114 og 118, at der intet er til hinder for, at Kommissionen som led i undersøgelsen tager hensyn til oplysninger, der selvfølgelig er blevet indhentet inden indledningen heraf, og at den anfægtede forordning blev vedtaget inden for fristen på 15 måneder fastsat i grundforordningen.

14 Hvad angår fjerde anbringende vedrørende et åbenbart urigtigt skøn og tilsidesættelse af grundforordningens artikel 1, stk. 4, samt artikel 2 og 3, forkastede Retten det, idet institutionerne havde defineret den omhandlede vare korrekt i den midlertidige forordning og den anfægtede forordning. Retten forkastede i den appellerede doms præmis 156 ligeledes appellanternes femte

anbringende, hvorved de i det væsentlige anfægtede, at stikprøven efter grundforordningens artikel 17 af de eksporterende producenter var repræsentativ, og begrundelsen i den anfægtede forordning i denne forbindelse.

15 Hvad angår sjette anbringende fastslog Retten bl.a. i den appellerede doms præmis 164, at Kommissionen var i besiddelse af de nødvendige oplysninger til at sammensætte stikprøven af EF-producenterne på grundlag af kriterier, der ifølge Kommissionen var de mest relevante. Eftersom appellanterne ikke havde anfægtet disse kriteriers relevans, konkluderede Retten, at deres argumentation om stikprøvens sammensætning skulle forkastes. Retten fastslog endvidere i den appellerede doms præmis 173, at appellanternes påstande om forfalskede oplysninger fra to italienske selskaber alene kunne anses for relevante, såfremt disse oplysninger kunne rejse tvivl om de forhold, Rådet havde taget hensyn til for at fastslå, at der forelå en skade.

16 Hvad angår syvende anbringende vedrørende et åbenbart urigtigt skøn vedrørende EF-erhvervsgrenens dårlige eksportresultater, fastslog Retten i den appellerede doms præmis 192, at det var med føje, at Rådet i 224. betragtning til den anfægtede forordning havde fastslået, at hovedparten af EF-produktionen var bestemt til EF-markedet, og at eksportresultaterne følgelig ikke kunne medføre en betydelig skade for EF-erhvervsgrenen. Retten bemærkede ligeledes i den appellerede doms præmis 196, at virkningen af import fra andre tredjelande ikke kunne rejse tvivl om årsagssammenhængen mellem importen, der var genstand for dumping, og EF-erhvervsgrenens skade. Retten fastslog endvidere i den appellerede doms præmis 199, at når institutionerne fastslår, at importen af en vare, der hidtil har været underlagt kvantitative restriktioner, øges efter udløbet af disse restriktioner, kan de tage hensyn til denne forøgelse i deres vurdering af EF-erhvervsgrenens skade. Retten konkluderede i den appellerede doms præmis 200, at institutionerne havde taget hensyn til flere faktorer vedrørende skaden og årsagssammenhængen, hvilke ikke kun angik undersøgelsesperiodens sidste kvartal, men ligeledes den pågældende periode.

17 Endelig forkastede Retten appellanternes ottende anbringende til støtte for søgsmålet, hvorefter Rådets vurdering i den anfægtede forordning af det niveau, de endelige antidumpingforanstaltninger skulle have for at fjerne skaden, var åbenbart urigtig, idet den i den appellerede doms præmis 208 fastslog, at Rådet ikke havde anlagt et åbenbart urigtigt skøn ved at støtte sig på den fortjenstmargen, som EF-erhvervsgrenen opnåede for andet fodtøj end det af undersøgelsen omfattede, eftersom det andet fodtøj svarede tilstrækkeligt til den omhandlede vare.

Parternes påstande

18 Appellanterne har nedlagt følgende påstande for Domstolen:

— Den appellerede dom ophæves, for så vidt som Retten ikke annullerede den anfægtede forordning, og for så vidt som den tilpligtede appellanterne til at betale omkostningerne i sagen for Retten.

— Den anfægtede forordning annulleres.

— Rådet tilpligtes at betale sagsomkostningerne ved appelsagen og sagen ved Retten.

19 Rådet har nedlagt følgende påstande:

— Principalt: Appellen forkastes

— Subsidiært: Sagen hjemvises til Retten.

— Mere subsidiært: Frifindelse, og under alle omstændigheder tilpligtes appellanterne at betale appelsagens omkostninger.

20 Kommissionen har nedlagt påstand om, at appellen forkastes, og at appellanterne tilpligtes at betale de af Kommissionen afholdte omkostninger.

Appellen

21 Til støtte for deres appel har appellanterne gjort ni anbringender gældende vedrørende for det første en retlig fejl vedrørende anvendelsen af grundforordningens artikel 2, stk. 7, og artikel 9, stk. 5, for det andet en retlig fejl vedrørende anvendelsen af grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), og manglende begrundelse for fristen på tre måneder, som blev anvendt på anmodningerne om markedsøkonomisk behandling eller individuel behandling fra de kinesiske producenter, der indgik i stikprøven, for det tredje en retlig fejl vedrørende anvendelsen af denne artikel 2, stk. 7, litra c), for så vidt angår samme frist, således som den er blevet anvendt på appellanternes anmodninger om markedsøkonomisk behandling eller individuel behandling, for det fjerde en fordrejning af bevisforholdene, manglende begrundelse og en retlig fejl for så vidt angår anvendelsen af samme forordnings artikel 3, stk. 2, 5 og 6, artikel 4, stk. 1, og artikel 5, stk. 4, og for det femte en retlig fejl for så vidt angår anvendelsen af forordningens artikel 6, stk. 1. De fire øvrige anbringender fremført til støtte for appellen vedrører Rettens bemærkninger vedrørende EF-producenternes skade og vedrører for det første en retlig fejl vedrørende anvendelsen af grundforordningens artikel 3 og en fordrejning af bevisforholdene, for det andet en retlig fejl begået for så vidt angår undersøgelsesmyndighedens forpligtelse til omhyggeligt og upartisk at efterprøve alle relevante forhold, for det tredje tilsidesættelse af artikel 253 EF og for det fjerde en retlig fejl, begået for så vidt angår anvendelsen af grundforordningens artikel 3, stk. 7.

Om anbringenderne vedrørende retlige fejl vedrørende anvendelsen af grundforordningens artikel 2, stk. 7, og artikel 9, stk. 5

22 De tre første appelanbringender skal undersøges samlet, for så vidt som de vedrører de retlige fejl, som hævdes at være begået i den anfægtede forordning vedrørende appellanternes anmodninger om markedsøkonomisk behandling eller individuel behandling.

Parternes argumenter

23 Med første anbringende har appellanterne gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl for så vidt angår anvendelsen af grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), og artikel 9, stk. 5, ved at fastslå, at institutionerne ikke var forpligtede til at undersøge appellanternes anmodninger om markedsøkonomisk behandling eller individuel behandling eller tage disse i betragtning på nogen måde. Appellanterne er af den opfattelse, at hvis de kinesiske eksporterende producenter kunne godtgøre, at de opfyldte betingelserne i disse bestemmelser, skulle de behandles, som hvis de havde været etableret i en anden stat end den, hvori de producenter, som ikke opfyldte disse betingelser, var etableret i, dvs. en stat, hvor der ikke er markedsøkonomi. Disse bestemmelser kan pr. definition alene anvendes individuelt, idet de indebærer en fastlæggelse af de økonomiske betingelser, hvorunder hvert enkelt selskab virker. Appellanterne har anført, at Retten begik en retlig fejl ved at reducere anmodningen om markedsøkonomisk behandling eller individuel behandling til en anmodning om en individuel dumpingmargen i medfør af grundforordningens artikel 17. De havde under alle omstændigheder anmodet om anerkendelse af det faktum, at de opererer i et »Kina med markedsøkonomi« og dermed, at den gennemsnitlige vægtede toldsats, der finder anvendelse på producenter, der opererer under sådanne betingelser, tildeles dem. Appellanterne er endvidere af den opfattelse, at Retten begik en retlig fejl ved at fastslå, at institutionerne med rette kunne gøre den omstændighed gældende, at antallet af anmodninger om markedsøkonomisk behandling eller individuel behandling var så stort, at en behandling af dem ville have forhindret, at undersøgelsen blev afsluttet rettidigt.

24 Hvad angår andet anbringende har appellanterne anført, at Retten begik en retlig fejl, idet den ikke behandlede påstanden om, at institutionerne havde tilsidesat grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), ved ikke at træffe afgørelse om den markedsøkonomiske behandling og/eller den individuelle behandling af de kinesiske producenter, der indgik i stikprøven, inden for fristen på tre måneder efter indledningen af undersøgelsen. Ved ikke at oplyse årsagerne hertil tilsidesatte Retten sin begrundelsespligt.

25 Med tredje anbringende har appellanterne gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl ved at fastslå, at appellanterne ikke kunne påberåbe sig grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), for så vidt angår deres egne anmodninger om tildeling af status som virksomhed, der opererer under markedsøkonomiske vilkår, idet perioden på tre år »vedrører tilfælde, hvor Kommissionen er forpligtet til at undersøge« anmodningerne om markedsøkonomisk behandling eller individuel behandling.

26 Rådet er af den opfattelse, at første anbringende er en gentagelse af det anbringende, der blev gjort gældende i første instans, og som blev forkastet af Retten. Rådet har anført, at det er ubestridt, at eksportører, der ikke indgår i stikprøven, og hvis anmodning om markedsøkonomisk behandling ikke er blevet imødekommet i henhold til grundforordningens artikel 17, stk. 3, ikke kan opnå en individuel dumpingmargen, uanset om de er etableret i et land med markedsøkonomi eller ej. Følgelig har markedsøkonomisk behandling eller individuel behandling i et land, der ikke har en markedsøkonomi, til formål at give selskaber, der indgår i stikprøven, eller selskaber, hvis anmodninger er blevet imødekommet i henhold til grundforordningens artikel 17, stk. 3, mulighed for at opnå en individuel dumpingmargen. Appellanterne har under alle omstændigheder ikke gjort retten til at få tildelt en individuel dumpingmargen eller en individuel antidumpingtoldsats gældende i første instans, og deres argumentation er følgelig uden relevans.

27 Kommissionen har gjort gældende, at appellanternes væsentligste argument består i at hævde, at det kan være nyttigt at undersøge anmodningerne om markedsøkonomisk behandling eller individuel behandling fra de operatører, der ikke indgår i stikprøven, selv når disse operatører ikke er tildelt en individuel dumpingmargen. Appellanterne har anført, at denne undersøgelse kunne være nyttig, hvis de pågældende operatører følgelig kunne opnå den (vejede gennemsnitlige) toldsats for de operatører, som var omfattet af stikprøven og havde opnået status som virksomhed, der opererer under markedsøkonomiske vilkår, eller fået individuel behandling. Retten har imidlertid fastslået – hvilket appellanterne ikke har anfægtet – at dette ikke var muligt i det foreliggende tilfælde. Ifølge Kommissionen har appellanterne ikke fremført nogen argumentation, der kan begrunde en forpligtelse for institutionerne til at behandle hver enkelt anmodning om markedsøkonomisk behandling eller individuel behandling, selv når de beslutter at udtage en stikprøve – hvilken forpligtelse Retten skulle have anvendt fejlagtigt.

28 Hvad angår andet appelanbringende, har Rådet og Kommissionen principalt gjort gældende, at dette anbringende skal afvises, da det udgør et nyt anbringende fremført for første gang under appelsagen.

29 Hvad angår tredje anbringende er Rådet af den opfattelse, at den omhandlede frist på tre måneder udtrykkeligt finder anvendelse på spørgsmålet »om producenten opfylder kriterierne for markedsøkonomisk behandling«. Når dette spørgsmål ikke undersøges, finder fristen på tre måneder ikke anvendelse. Ifølge Kommissionen var institutionerne ikke forpligtede til at undersøge appellanternes anmodninger om markedsøkonomisk behandling eller individuel behandling af samme årsager, som er gjort gældende som svar på første appelanbringende. Dette anbringende er følgelig uden grundlag.

Domstolens bemærkninger

30 Det skal indledningsvis bemærkes, at grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra a), bestemmer, at den normale værdi ved indførsel fra lande uden markedsøkonomi som en undtagelse fra de bestemmelser, som er fastsat i samme artikels stk. 1-6, i princippet fastsættes på grundlag af prisen eller den beregnede værdi i et tredjeland med markedsøkonomi.

31 Det følger imidlertid af artikel 2, stk. 7, litra b), at i forbindelse med antidumpingundersøgelser vedrørende indførsel fra bl.a. Kina fastsættes den normale værdi i overensstemmelse med grundforordningens artikel 2, stk. 1-6, hvis det på grundlag af velbegrundede krav herom fra én eller flere producenter, der er omfattet af undersøgelsen, og i overensstemmelse med kriterierne og procedurerne i samme stk. 7, litra c), er påvist, at de markedsøkonomiske principper er fremherskende for denne producent eller disse producenter med hensyn til fremstilling og salg af den berørte samme vare.

32 Det skal bemærkes, at bevisbyrden påhviler den producent, som ønsker at blive undergivet markedsøkonomisk behandling i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra b). Samme bestemmelses stk. 7, litra c), første afsnit, bestemmer, at en sådan producents krav skal indeholde tilstrækkelige beviser som specificeret i sidstnævnte bestemmelse for, at producenten driver virksomhed under markedsøkonomiske vilkår. Det påhviler således ikke EU-institutionerne at bevise, at producenten ikke opfylder betingelserne for at opnå denne status. Derimod tilkommer det disse institutioner at vurdere, om de af den pågældende producent angivne forhold udgør tilstrækkelige beviser for, at betingelserne i artikel 2, stk. 7, litra c), første afsnit, er opfyldt for at tildele producenten markedsøkonomisk behandling, og det tilkommer Unionens retsinstanser at efterprøve, om denne vurdering er behæftet med en åbenbar fejl.

33 Som det fremgår af den appellerede doms præmis 14 har appellanterne fremsendt Kommissionen de oplysninger, der krævedes i henhold til indledningsmeddelelsens punkt 5.1, litra a), nr. i), og punkt 5.1, litra e), for at få tildelt status som virksomhed, der opererer under markedsøkonomiske vilkår, eller i mangel heraf at blive behandlet individuelt. EU-institutionerne har ikke foretaget en individuel behandling af disse anmodninger.

34 Det fremgår således af 61. betragtning til den anfægtede forordning, at de pågældende institutioner med henvisning til grundforordningens artikel 17 fandt, at eksportører som følge af stikprøveudtagningens art ikke kan indrømmes individuel behandling. Det blev endvidere præciseret i den pågældende betragtning, at antallet af anmodninger om markedsøkonomisk behandling og individuel behandling var så stort, at en individuel behandling af anmodningerne – som det undertiden sker i andre sager – var umulig af administrative grunde. Derfor fandt EU-institutionerne det rimeligt under disse omstændigheder at anvende den vejede gennemsnitsmargen for alle virksomhederne i stikprøven på alle virksomheder uden for stikprøven.

35 I den appellerede doms præmis 72-80 forkastede Retten appellanternes argumentation om, at grundforordningen forpligtede Kommissionen til at undersøge alle individuelle anmodninger om markedsøkonomisk behandling eller individuel behandling fra en operatør etableret i et land, der ikke havde markedsøkonomi. Retten fastslog således i præmis 78, at Kommissionen ikke var forpligtet til at undersøge anmodninger om markedsøkonomisk behandling eller individuel behandling fra operatører, der ikke indgik i stikprøven, når den som led i anvendelsen af grundforordningens artikel 17, stk. 3, havde fastslået, at beregningen af individuelle dumpingmargener gjorde dens opgave unødigt byrdefuld eller forhindrede undersøgelsen i at blive afsluttet rettidigt.

36 Retten begik imidlertid en retlig fejl, for så vidt som den fandt, at Kommissionen ikke var forpligtet til at undersøge anmodningerne om markedsøkonomisk behandling på grundlag af grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra b) og c), fra operatører, der ikke indgik i stikprøven.

37 Det skal i denne forbindelse for det første bemærkes, at grundforordningens artikel 2, stk. 7, indgår i denne forordnings bestemmelser om fastsættelsen af den normale værdi, mens samme forordnings artikel 17 vedrørende stikprøveudtagning indgår i bestemmelserne om tilgængelige metoder til fastsættelse af dumpingmargenen. Det drejer sig følgelig om bestemmelser med forskelligt indhold og formål.

38 For det andet fremgår Kommissionens forpligtelse til at tage stilling til en anmodning fra en operatør, som ønsker at drage fordel af den markedsøkonomiske behandling, udtrykkeligt af grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra b). Denne bestemmelse fastlægger således forpligtelsen til at fastsætte den normale

værdi i overensstemmelse med samme bestemmelses stk. 1-6, hvis det på grundlag af velbegrundede krav herom fra én eller flere producenter, er påvist, at de markedsøkonomiske principper er fremherskende for denne producent eller disse producenter. En sådan forpligtelse vedrørende anerkendelsen af de økonomiske betingelser, hvorunder hver enkel producent virker med hensyn til fremstilling og salg af den berørte samme vare, er ikke betinget af, hvorledes dumpingmargenen er beregnet.

39 For det tredje følger det af grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), andet afsnit, at spørgsmålet om, hvorvidt producenten opfylder de i stk. 7, litra c), første afsnit, nævnte kriterier for at få markedsøkonomisk behandling, skal afgøres inden tre måneder efter iværksættelsen af undersøgelsen.

40 Følgelig skal appellanternes tre første anbringender til støtte for appellen tages til følge, for så vidt som de bygger på en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 7. Under disse omstændigheder skal den appellerede dom ophæves, uden at det er nødvendigt at behandle de øvrige appelanbringender.

Om søgsmålet i første instans

41 Ifølge artikel 61 i statutten for Den Europæiske Unions Domstol ophæver Domstolen den af Retten trufne afgørelse, hvis Domstolen giver appellanten medhold. Domstolen kan herefter selv træffe endelig afgørelse, hvis sagen er moden til påkendelse. Det er tilfældet her.

42 Det fremgår for det første af denne doms præmis 36-40, at Kommissionen burde have undersøgt de velbegrundede krav, som appellanterne havde indgivet på grundlag af grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra b) og c), med henblik på at opnå markedsøkonomisk behandling inden for rammerne af den antidumpingprocedure, der er omhandlet i den anfægtede forordning. Det skal herefter fastslås, at det ikke er udelukket, at en sådan undersøgelse i forhold til appellanterne ville have ført til pålæggelse af en endelig antidumpingtold, som var forskellig fra den told på 16,5%, som de blev pålagt i henhold til den anfægtede forordnings artikel 1, stk. 3. Det fremgår således af denne bestemmelse, at den eneste kinesiske operatør, som indgik i stikprøven, og som opnåede markedsøkonomisk behandling, blev pålagt en endelig antidumpingtold på 9,7%. Hvis Kommissionen havde konstateret, at de markedsøkonomiske principper ligeledes var fremherskende for appellanterne, ville de, som det fremgår af denne doms præmis 38, når beregningen af en individuel dumpingmargen ikke var mulig, ligeledes have draget fordel af denne sats.

43 Under disse omstændigheder skal den anfægtede forordning annulleres, for så vidt den angår appellanterne.

Sagens omkostninger

44 Ifølge procesreglementets artikel 122, stk. 1, træffer Domstolen, såfremt der gives appellanten medhold, og Domstolen selv endeligt afgør sagen, afgørelse om sagens omkostninger. I henhold til samme reglements artikel 69, stk. 2, der i medfør af artikel 118 finder anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Hvad angår artikel 69, stk. 4, bestemmes det i første afsnit, at de institutioner, som er indtrådt i sagen, bærer deres egne omkostninger, og i tredje afsnit, at Domstolen kan træffe afgørelse om, at andre intervenienter end de i de foregående afsnit udtrykkeligt nævnte skal bære deres egne omkostninger.

45 Da appellanterne har fået medhold i deres appel, og den anfægtede forordning er blevet annulleret, for så vidt som den vedrører dem, bør det pålægges Rådet at betale de omkostninger, der er afholdt af appellanterne såvel ved første instans som under appelsagen, i henhold til de af appellanterne nedlagte påstande. Kommissionen og CEC bærer deres egne omkostninger såvel ved første instans som under appelsagen.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Tredje Afdeling):

1) Dom afsagt af Den Europæiske Unions Ret den 4. marts 2010, Brosmann Footwear (HK) m.fl. mod Rådet (sag T-401/06), ophæves.

2) Rådets forordning (EF) nr. 1472/2006 af 5. oktober 2006 om indførelse af en endelig antidumpingtold og endelig opkrævning af den midlertidige told på importen af visse typer af fodtøj med overdel af læder med oprindelse i Folkerepublikken Kina og Vietnam annulleres, for så vidt som den angår Brosmann Footwear (HK) Ltd, Seasonable Footwear (Zhongshan) Ltd, Lung Pao Footwear (Guangzhou) Ltd og Risen Footwear (HK) Co. Ltd.

3) Rådet for Den Europæiske Union betaler de omkostninger, som er afholdt af Brosmann Footwear (HK) Ltd, Seasonable Footwear (Zhongshan) Ltd, Lung Pao Footwear (Guangzhou) Ltd og Risen Footwear (HK) Co. Ltd såvel ved første instans som under appelsagen.

4) Europa-Kommissionen og Confédération européenne de l'industrie de la chaussure (CEC) bærer deres egne omkostninger såvel ved første instans som under appelsagen.

Underskrifter